

at det er uheldigt, at dette Spørgsmaal kommer frem under Behandlingen af de mindre Lønningslove, fordi man da ikke faar det alsidigt overveiet. Jeg er ganske enig med den næstsidste erede Laler (Ulfing) i, at Staten mister mange gode Kræfter, fordi Pensionsretten er falden bort paa enkelte Steder; men jeg mener rigtignok, at det er, fordi Staten ikke har gjort, hvad den naturligvis burde gjøre, idet den ikke har givet noget Andet i Stedet for den ophævede Pensionsret. Jeg tror ikke, at vi ved denne lille Lov kunne komme til fuldstændig Klarhed om, hvorvidt det er rigtigt af Staten at ophæve Pensionsretten med den selvfølgeligste Følge, at den da Lønner bedre, og — jeg generer mig ikke for at sige — Lønner anstændigt, en Betegnelse, jeg ingenlunde tror kan anvendes paa Statens nuværende Lønninger. Jeg tror derfor ikke, at man i denne Lov bør gaa den Vej at indføre Pensionsret. For det Første tror jeg ikke, at man vil kunne sætte det igjennem; men det vilde for mig naturligvis ikke være nogen Hovedgrund til ikke at stemme derfor. Naar man anser det for i og for sig at være rigtigt, bør man hævde det, indtil man kan sætte det igjennem, eller for i det Mindste at vise, hvilkken Mening man hylber. Men dernæst tror jeg ikke, at man ved denne Lov faar en tilbørlig Oversigt over Forholdene, og det vil dog være noget Væsentligt, naar man vil give visse Klasser af Embedsmænd, der ikke hidtil have været pensionsberettigede, en Pensionsret. Man vilde i en saadan Vedtagelse se et Fingerpeg til, hvorledes det her vilde gaa med Lønningslovene i Almindelighed, uden at Spørgsmaalet dog vilde være grundig drøftet, saaledes som det kun kan ske, naar det hele store Lønningsspørgsmaal foreligger. Jeg takker Udvalgets erede Flertal for den Betæntning, det har affattet, navnlig for, hvad det har udtalt paa 2den Sides 2den Spalte, hvor det er fremhævet, at Staten bør gaa i Spidsen med at vise, at Arbejderen er sin Løn værd, og at man snarere at betale dem, der gjøre Tjeneste for En, anstændigt og godt, ikke blot saaledes, at de kunne finde et tarveligt Udkomme, men saaledes, at de, naar de ikke faae Pension, kunne fikke sig Noget for Fremtiden. Jeg takker Flertallet, fordi det har fremhævet en af de Fristelser, der fremkomme ved en slet Lønning, Fristelsen til at gaa over fra Statens Tjeneste til andre Stillinger, hvad der navnlig finder Anvendelse paa de Dygtigste. Men det kunde ogsaa have fremhævet en anden meget væsentlig Side af Sagen, nemlig denne, at Staten ikke blot ikke faar de Dygtigste; men at den overhovedet maasse ikke faar hæderlige Folk til at besatte sig med dens Gjerning, naar den kun vil sultesøde sine Tjenere. Jeg tror altsaa, at vi maa være overordentlig taknemlige for Flertallets almindelige Bemærkninger, og jeg haaber, at de ville faae stor Betydning, naar vi paa alle Gebeter tage det Spørgsmaal under Overveielse,

hvorledes Statens Embedsmænd skulle lønnes. — Der er et andet Punkt, hvori jeg er enig med det erede Flertal og ingenlunde kan være enig med det erede Mindretal. Det er med Hensyn til Sammenstillingen af Telegrafvæsenets Gjerning, navnlig overfor Postvæsenets. Mindretallet fremhæver, at man maa huske paa, at ved Postvæsenet er det Spørgsmaal om meget store Summer og meget hyppigt om Menneskeliv. Jeg tror virkelig, at den sidste Udtalelse ikke har Berettigelse her. Det er jo saa overordentlig faa af dem, der arbeide i Postvæsenets Tjeneste, der have med Menneskeliv at gjøre. Ganske vist gjælder det om Rudsflene og om Jærerne af Dampskibene; men det har ikke nogen saadan Betydning, at man derfor i det Hele skal lønne Postembedsmændene bedre end Telegrafvæsenets Embedsmænd, De Summer, der betros Postvæsenets Embedsmænd, have vel Noget at betyde, men dog ikke saa meget. For dem, der staa i Telegrafvæsenets Tjeneste, er der derimod en Fristelse, som der særlig bør værnes imod; thi medens Folk ikke let give efter for en Fristelse til at udsætte Menneskeliv for Færelse eller til at stjæle Penge, der betros dem, er der en anden Fristelse, som man meget lettere giver efter for, baade fordi det ikke saa let opdages, og fordi det ikke staa saa klart og tydeligt for den Paagjældende, hvad der derved risikeres; det er Fristelsen til at være indiskret. Det, at forraade en Hemmelighed, hvis Forraadelse maasse aldrig vil opdages, staa ikke som noget saa Afstrækkende som det at udsætte Menneskeliv for Færelse eller at bestjæle en Kasse, og denne Fristelse maa vi i høj Grad værne imod. Der betros Telegrafisterne, og blandt dem meget unge Mennesker, store Hemmeligheder i Sager, hvor overordentlig Meget staa paa Spil i materiel Henseende og vel ogsaa i politisk Henseende. Jeg veed vel, at man kan bruge et Chiffersystem, men det kan ogsaa en ung Telegrafist finde ud af. Vi maa derfor sørge for at opdrage en Stab af honnerte Folk med en særegen skarpe Samvittighedsfuldhed, og derfor tror jeg, at det er uberegtiget at sammenligne Telegrafvæsenets Embedsmænd med Postvæsenets, saaledes som det er sket. Jeg vil endog ogsaa gaa videre i Lønninger for Telegrafvæsenet af det nævnte Hensyn. Jeg kan altsaa ikke følge det erede Flertal i at stemme for Pensionsret for en Klasse Embedsmænd, der ikke tidligere have været pensionsberettigede; men jeg skal følge Mindretallet i dets Forslag om Forhøielse af Lønningerne, og jeg haaber, at Flertallet, navnlig naar det ser, at der er en almindelig Stemmning imod at give Pension, vil sørge for at stille Embedsmændene bedre ved forhøiede Lønninger, navnlig saaledes, at de ikke komme til at begynde med saa overordentlig smaa Sager. Jeg mener nemlig, at man ikke kan blive staaende ved den Udsigt, der gives til at kunne avancere noget. Det er ganske vist saa, at man let finder